

forekommer det mig dog, efter at man ellers paa saa at sige næsten alle Omraader har søgt at føre Bornholm ind under den almindelige Lovgivning, at man ikke nu med Hensyn til den her tilsigtede Forandring med god Føie kan modsætte sig Forslaget, al den Stund Forudsætningen for Retsreglernes Tilblivelse ikke længer kan siges at være til Stede i nogen væsentlig Grad, og navnlig da Udgifterne i det nævnte Diemed ikke synes at ville blive videre forøgede, hvilket er det, jeg for mit Vedkommende særlig maa lægge Bøgt paa. Jeg kan saaledes nu anbefale Lovforslaget til videre Fremme af det høie Thing.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.

Sagens Overgang til anden Behandling vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om en forandret Affattelse af almindelig borgerlig Straffelovs §§ 184 og 185.

(1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 155 ff. Udvalgets Betænkning i Till. B., Sp. 1 ff.)

Udenfor Betænkningen var ikke stillet noget Endringsforslag.

Lovforslagets Paragrafer, de stillede Endringsforslag samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling sattes under Forhandling under Et.

Ordføreren (Goss): Det af Landsthinget nedsatte Udvalg til Overveelse af det foreliggende Lovforslag om en forandret Affattelse af almindelig borgerlig Straffelovs §§ 184 og 185 har troet at kunne slutte sig til og anbefale Thinget at vedtage, i det mindste i alt Væsentligt, i Realiteten, det af Regjeringen forelagte Forslag. Det er i Betænkningen fremhævet, at de Endringer, som foreslaaes, væsentligt have en formel Karakter. De Paragrafer i almindelig borgerlig Straffelov, om hvis Revision og forandrede Affattelse, der her er Tale, nemlig §§ 184 og 185, danne et Led af det Affnit

i Straffeloven, der angaar Forbrydelser mod Sædeligheden. Man kan, om man vil, finde en vis almindelig Anledning til netop at undergive disse Paragrafer i Straffeloven en Revision i den beskendte Kjendsgjerning, at der jo for Tiden er en ivrig Forhandling om det Spørgsmaal, hvorledes Staten og Lovgivningen skulle stille sig, bør stille sig med Hensyn til Kampen mod Usædeligheden i det Hele. Men jeg vil dog i Forbindelse dermed strax bemærke, at de mange meget omtvistede Punkter, som i denne Forhandling maa komme op, foreligge dog ikke ved dette Forslag paa nogen Maade til Thingets Behandling, Drøftelse eller Vedtagelse. Der er nemlig her kun Spørgsmaal om en Revision af nogle Paragrafer, der angaar Former for Krænkelse af Sædeligheden, om hvis retlige Strafbarhed der viist fra alle Sider i og for sig er fuld Enighed, og jeg tror heller ikke, at nogen Lovgivning løser dette Spørgsmaal paa en væsentlig anden Maade end den, hvorpaa vor Lovgivning løser det. Man vil finde det ganske naturligt, naar der foreligger en saadan almindelig Opfordring til at tage Spørgsmaalet om Lovgivningens Standpunkt lige overfor Usædeligheden under Overveelse og Forhandling, at Opmærksomheden først henledes paa de Punkter, hvor det i alt Fald er udenfor al Tvivl, at Lovgivningen tager et bestemt og uomtvistet Stede, og at man undersøger, hvorvidt det Princip, det Synspunkt, som er nedlagt i de paagjældende Bestemmelser, virkelig er fyldestgjørende udtrykt. Det er en Mangel i denne Retning, som er funden i Straffelovens §§ 184 og 185, og som har foranlediget Lovforslagets Forelæggelse, hvad man ser af de Bemærkninger, hvormed Lovforslaget er forelagt, en Mangel i den Retning, at den utvivlsomme Grundtænkning, som disse Paragrafer hvile paa, ikke er udført paa en tilstrækkelig fyldestgjørende Maade, hverken med Hensyn til Omfanget af de Handlinger, der skulle straffes, eller med Hensyn til de Midler, eller med Hensyn til Straffen, hvormed de paagjældende Handlinger skulle anses. En nærmere Anledning til at tage netop disse Paragrafer under fornøjet Overveelse, ligger i den praktiske Trang, som har viist sig at være til Stede dertil. Denne Trang har vel ikke egentlig saa meget viist sig deri, at der skulde foreligge mange Domme angaaende Handlinger, som naturlig maatte være strafbare i Følge det samme Synspunkt, som disse Paragrafer angive, men som maatte frifindes af den Grund, at disse Paragrafer ere utilstrækkelige, men den har navnlig viist sig deri, at der utvivlsomt foregaar saare Meget paa dette Omraade,